

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **T. T.**, zastoupeného JUDr. A. N., obecnou zmocněnkyní, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2015 č.j. MV-24487-3/SO-2015, ve věci povolení k trvalému pobytu na území ČR,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30.3.2015, č.j. MV 24487-3/SO-2015 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3.000,- Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2015 č.j. MV-24487-3/SO-2015, jímž bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno tak, jak je uvedeno ve výroku I. napadeného rozhodnutí a v ostatním bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) Žalobce namítá, že nebyla splněna druhá podmínka ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců), a to podmínka přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce je toho názoru, že se správní orgán otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce vůbec nezabýval. Žalobce má přitom v České republice manželku a dvě nezaopatřené děti. Upřesňuje, že ačkoli byl vzájemný kontakt mezi otcem a dětmi narušen pobytem ve vazbě a následně ve výkonu trestu odnětí svobody, tak zde existovala možnost návštěv a perspektiva propuštění.
- 2) Žalobce dále namítá, že správní orgán nejednal s rodinnými příslušníky, nevyslechl je a pouze dotázel Vězeňskou službu ohledně četnosti žalobcových návštěv. Nebylo akceptováno vysvětlení manželky, proč žalobce v době pobytu ve vazbě nenavštěvovala. Nad to žalobce uvádí, že od prosince roku 2014, kdy byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu, žije opět se svou rodinou.
- 3) Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného ve smyslu nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek. Naopak žalobce spatřuje veřejný zájem na tom, aby zůstal na území České republiky, neboť zde má závazky, a to jednak rodinné, dále povinnost uhradit cca 100.000,- Kč za ustanoveného advokáta, 31.000,- Kč za náklady na pobyt ve vazbě a ve výkonu trestu odnětí svobody a dále dluží na pojistném a zdravotním pojištění za dobu pobytu ve vazbě a výkonu trestu odnětí svobody. V případě opuštění České republiky zůstanou tyto dluhy neuhrazeny.

Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že otázkou nepřiměřenosti dopadů do jeho rodinného a soukromého života se zabývala na str. 5-7 svého rozhodnutí, na něž tímto plně odkazuje. Žalovaná dodala, že i přes určitý zásah do rodinného a soukromého života žalobce bude dopad rozhodnutí přiměřený, a to pro vysokou závažnost žalobcem spáchaného narušení veřejného pořádku. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že s žalobcem bylo dne 9.5.2014 z moci úřední zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno dne 27.5.2014. Dále byl žalobce vyrozuměn písemností ze dne 4.6.2014, č.j. OAM-1059-7/ZR-2014 o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Součástí správního spisu je vyjádření Vězeňské služby ČR, Věznice Heřmanice ze dne 13.6.2014, že žalobce neměl doposud v době výkonu trestu ani jednu návštěvu. První návštěvu si naplánoval na 21.6.2014. Během správního řízení před správním orgánem I. stupně si žalobce zvolil obecného zmocněnce, jehož

prostřednictvím se seznámil s podklady pro rozhodnutí, a to dne 2.9.2014 (viz protokol č.j. OAM-1059/ZR-2014). Po seznámení s podklady žalobce reagoval vyjádřením ze dne 8.9.2014. V něm žalobce mj. popsal složitost rodinné situace v době, kdy pobýval ve vazební věznici v Praze, neboť dojíždění na návštěvy z Ostravy bylo finančně a časově náročné, když se manželka musela věnovat jak zaměstnání, tak péči o děti a na jejich výchovu a finanční zajištění byla sama. Dále žalobce uvedl, že na jaře roku 2014 byl přemístěn k výkonu zbytku trestu do Věznice Heřmanice, aby byl blíže rodině, která jej zde pravidelně navštěvuje tak, jak to pravidla výkonu trestu umožňují. Žalobce také uvedl, že hodlá podat žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu a žádal zohlednění všech sdělených skutečností ve správním rozhodnutí. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 26.9.2014, č.j. OAM-1059-17/ZR-2014 o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 16.10.2014 odvolání. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že se správní orgány nezabývaly otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců do žalobcova rodinného života. Krajský soud nejprve shodně s žalovanou odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2016 č.j. 8 As 68/2012, dle něhož se při posuzování přiměřenosti *„poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince“*. Prvním hlediskem, kterým je nutno se zabývat, je zásah do rodinného života žalobce. Žalobce uvádí, že má na území České republiky manželku a dvě nezaopatřené děti a že ačkoli byl vzájemný kontakt mezi otcem a dětmi narušen pobytem ve vazbě a následně ve výkonu trestu odnětí svobody, existovala zde možnost návštěv a perspektiva propuštění. Obecná zmocněnkyně žalobce při ústním jednání dne 17.5.2017 zdůraznila, že žalovaný se v průběhu řízení otázkou přiměřenosti dopadu odnětí trvalého pobytu na rodinu vůbec nezabýval. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce má na území České republiky manželku paní N. T. Q. a dvě děti, konkrétně dceru T.T., nar. X a dceru T. T. T., nar. X. Všechny rodinné příslušnice jsou držitkami povolení k trvalému pobytu nezávisle na pobytové oprávnění žalobce. Krajský soud však přisvědčil žalobci, že se žalovaná zabývala otázkou přiměřenosti dopadu odnětí trvalého pobytu na rodinu žalobce velmi povrchně a na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán ani žalovaná nijak nezohlednili obsah vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 8.9.2014 a nijak se nevypořádali s tvrzením žalobce, z jakých důvodů jej rodina nemohla navštěvovat v době, kdy pobýval ve vazební věznici v Praze. Správní orgán I. stupně i žalovaná vycházeli toliko ze sdělení Věznice Heřmanice ze dne 13.6.2014, z něž vyplynulo, že žalobce dosud neměl ve věznici žádnou návštěvu, ale má již první návštěvu naplánovanou na 21.6.2014. Na toto tvrzení vězeňské služby přitom navazovalo vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 8.9.2014, neboť žalobce zde výslovně uvedl, že jej rodina ve

Věznici Heřmanice pravidelně navštěvuje tak, jak to umožňují pravidla výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce rovněž uvedl, že má v úmyslu podat žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu. Správní orgán I. stupně žalobcovo tvrzení již dále neověřoval a vydal prvostupňové rozhodnutí. Ke dni jeho vydání (26.9.2014) uběhly od zprávy podané Věznici Heřmanice již více než 3 měsíce. Ani žalovaná, která rozhodla až za dalších 9 měsíců (dne 30.3.2015) skutkový stav neaktualizovala, ačkoliv již zmiňované vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 8.9.2014 nasvědčovalo, že ke změně právě ohledně rodinných vazeb došlo. Žalovaná proto nikterak nezohlednila ani skutečnost, že žalobce byl v prosinci roku 2014 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a neměla povědomost o tom, zda od té doby žije společně se svou rodinou. Krajský soud v této souvislosti považuje za vhodné zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek, je tedy nepochybné, že správní orgán druhého stupně nezohlednil všechny žalobcem namítané skutečnosti, ačkoli tak učinit měl (srov. např. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.7.2015, č.j. 8 As 83/2014-46).

Jak již bylo shora uvedeno, ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen poměřovat na jedné straně veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku a na druhé straně soukromí a rodinný život cizince. Takové poměřování „něčeho k něčemu“ však vyžaduje jako nezbytnou podmínku znalost skutkového stavu. V posuzované věci má krajský soud obsahem správního spisu za prokázané, že správní orgány byly detailně seznámeny s tím, jaké ohrožení veřejného zájmu žalobce představuje na základě jeho trestné činnosti. Aby však mohly provést zákonem požadované poměření, musely by být také detailně obeznámeny se skutečnostmi, ve vztahu k nimž má být poměření provedeno, tj. se skutečnostmi týkajícími se rodinného života žalobce. V posuzované věci se tak nestalo, když krajský soud již shora podrobně vymezil absenci znalosti skutkového stavu, kterou vykazaly správní orgány obou stupňů. Tím správní orgány zatížily svá rozhodnutí závažnou procesní vadou.

S ohledem na shora uvedenou argumentaci krajský soud považoval za nepřipadné vypořádat další žalobní tvrzení, neboť by tím mohl nepřiměřeně zasahovat do pravomoci správních orgánů, které poté, co aktualizují skutkový stav žalobcova rodinného života v období po 13.6.2014 (zpráva věznice Heřmanice), znovu přistoupí k hodnocení podmínek přiměřenosti z hlediska ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

Závěrem krajský soud pro úplnost dodává, že plně aprobuje závěr žalované, že rodinní příslušníci žalobce nemohli mít v řízení před správními orgány postavení účastníka řízení. Zákon o pobytu cizinců ustanovení o účastnících řízení neobsahuje, a proto je relevantní úpravou ust. § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), dle něhož účastníky řízení jsou v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají nebo nemají. Povolení k trvalému pobytu opravňuje pobývat na území České republiky jen a pouze osobu, které je vydáno. Z tohoto je zřejmé, že se nejedná o společenství práv a povinností. Rovněž účastenství podle ust. § 27 odst. 2 je vyloučeno, neboť toto ustanovení předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech a povinnostech. Vzhledem k tomu, že zrušení pobytového oprávnění se

týkalo jen a pouze žalobce, jak již krajský soud uvedl výše, nemohou být na svých právech a povinnostech přímo dotčeni rodinní příslušníci. V úvahu přichází pouze dotčení nepřímě, a to např. ohrožení výkonu vyživovací povinnosti. (Srov. rozsudek NSS ze dne 25.2.2010, č.j. 2 As 77/2009).

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem vysloveným soudem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady ve výši 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 17. května 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu